

1

Het is druk op het station. Monica neemt de roltrap naar spoor 5A, waar het nog drukker is. Ze ziet gezinnen met koffers, jongeren met strandtassen, meisjes in korte jurkjes. Die gaan vast naar zee, of ook naar een Waddeneiland net als zij. Ze zoekt naar het bord met reisinformatie als de stem van de NS over het perron schalt. *Beste reizigers, de intercity naar Enkhuizen heeft een vertraging van vijf minuten en vertrekt van spoor 5A. Vijf minuten vertraging?* Monica pakt haar telefoon en kijkt naar de reisplanner die ze als link heeft opgeslagen. Als ze in Hoorn is, heeft ze maar zes minuten om over te stappen. Met vijf minuten vertraging wordt dat spannend. Zal ze papa appen om te overleggen? Nee. Als papa geen tijd heeft om haar naar de trein te brengen hoeft hij de rest ook niet te weten. Alleen op vakantie is alleen op vakantie.

Ze had hem gisteren nog een keer geprobeerd over te halen. ‘Pap, kom jij naar Terschelling als je klaar bent met je artikel? Please?’

‘Helaas, lieverd...’ Hij had droevig gekeken. ‘Ik heb het te druk. Het is echt een enorme klus deze keer, acht pagina’s in de krant en de deadline nadert, ik móét door.’

‘Je had het beter moeten plannen,’ had Monica gemopperd. ‘Je begint altijd te laat. En opa Dries en oma Greetje vinden het ook stom dat je niet meekomt.’

Toen had hij nóg droeviger gekeken.

Haar maag knort een beetje. Ze loopt naar de kiosk op het

perron en koopt een ijskoffie en een warme appelflap. Papa koopt ook altijd lekkere dingen op het station, en met het geld dat ze van hem heeft gekregen kan ze wel hónderd appelflappen kopen. Vier briefjes van vijftig, voor noodgevallen.

Terwijl ze snoept van het suikerige bladerdeeg, bekijkt ze zichzelf in de weerspiegeling van het raam van de kiosk. Een lang meisje met een blonde staart, een grote, oranje rugzak en een stoere blik. Ze lijkt ouder dan dertien en dat komt goed uit. Niemand zal raar opkijken dat ze alleen reist. En niemand weet dat het een tocht is van uren met treinen, bussen en wel vier overstapmomenten.

Ze neemt een slok van haar ijskoffie. Hij is zoet en smaakt naar karamel. In de verte rijdt de trein het station binnen. Ze drukt de deksel op haar beker en voegt zich in een rij. De mensen lopen mee met de deuren om zo precies mogelijk uit te komen en als eerste in te kunnen stappen. Monica volgt de massa en struikelt bijna over een rolkoffer. Om haar heen dringen mensen naar voren. Met een hoop gebonk en gesis gaan de deuren open en worden de reizigers uitgespuugd. Een mevrouw duwt haar opzij. ‘Ooit gehoord van wachten?’ snauwt ze.

‘Sorry hoor,’ zegt Monica, maar de vrouw is alweer verdwenen. Er lijkt geen eind te komen aan de stroom uitstappers. Een man botst tegen haar aan. Zo hard dat haar ijskoffie uit haar hand schiet en op de grond valt. ‘Hé!’ zegt ze kwaad. Niemand reageert.

Eindelijk is ze binnen. Ze neemt de trap naar boven en duikt in de hoek van een tweepersoonsbank. De rugzak zet ze tussen haar benen. Ze voelt dat er iemand naast haar komt zitten maar ze kijkt niet opzij. Dan vertrekt de trein.

Tientallen keren heeft ze deze reis gemaakt, soms met de trein, helemaal via Zwolle en Leeuwarden, en soms met de bus over de Afsluitdijk, zoals vandaag. Maar altijd met papa.

Ze lette nooit op de route, want papa wist de weg. Hij ging, zij volgde. Ze las in haar boek, droomde een beetje of keek naar gezinnen met twee ouders. Niet naar busnummers of plaatsnamen.

Nu moet ze zelf.

Ze drukt de zenuwen voor de korte overstap weg en denkt aan de laatste keer dat ze opa Dries en oma Greetje zag. Dat was met kerst, alweer zes maanden geleden.

Kerst op Terschelling is fijn. Het lijkt alsof het buiten de hele dag donker en regenachtig is, maar dat geeft niet, want binnen is het knus en warm. Dan zitten ze de hele week aan de keukentafel waar ze spelletjes spelen en snoepen van oma's kerstkoekjes. Het huis is versierd en er staat een enorme kerstboom in de hoek van de keuken, meestal met een scheve piek omdat het plafond te laag is. Het schilderij van mama is behangen met een slinger van dennentakken en naast haar foto staat een kerstmolentje met tingel-engeltjes die eindeloos rondjes draaien op de warmte van een waxinelichtje.

De laatste keer... Ineens herinnert ze het zich weer. De laatste keer was anders geweest. Ze had veel gekibbeld met oma, maar ze weet niet precies waarom. Het leek wel of ze níets goed kon doen, of oma haar niet meer begreep. En haar nichtje Silke vroeg de hele tijd of ze kwam spelen, terwijl zij gewoon op haar telefoon wilde. Silke leek ineens zo kinderachtig.

Uiteindelijk had ze zich verstoep op haar kamer met een gedownloade kerstfilm totdat opa haar was komen halen voor het eten.

‘Puber,’ had oma gemopperd.
Ze was zich doodgeschrokken.
Appje van papa.

Alles goed? Laat even iets
horen als je in de bus zit?

Ze drukt het bericht weg. Voorlopig laat ze niks horen.

Ineens moet ze heel nodig plassen. Aan de overkant van de wagon staat een pijl met wc. Zal ze gaan? Moet ze haar tas meenemen? Straks denkt haar buurman dat ze niet naast hem wil zitten. Dat ze vindt dat hij stinkt of eng is. Aan de andere kant, als ze haar tas laat staan kan hij alles jatten. Over vijf minuten is ze in Hoorn, in de bus is geen wc en ze moet echt. Papa zou zijn tas nooit achterlaten.

Ze staat op, pakt haar rugzak en schuift sorry mompelend langs haar buurman. Ze kijkt hem kort aan. Eigenlijk is hij een beetje eng. Maar hij stinkt niet.

De wc is vrij. Als ze klaar is, bekijkt ze zichzelf in de spiegel. Uit haar tas haalt ze een klein toilettasje. Voorzichtig doet ze wat mascara op haar wimpers. Ze heeft het pas één keer eerder gedaan, samen met Zina voor het schoolfeest, maar gisteren heeft ze zelf spulletjes gekocht. Papa weet dat niet, hij vindt make-up onzin, maar zij vindt zichzelf veel mooier met zwarte wimpers. Ze smeert lipgloss op haar lippen en trekt het elastiekje uit haar staart. Met losse haren en ‘sprekende ogen’ (‘Laat je ogen spreken,’ zeggen de meiden in hun make-up-tutorials) verlaat ze de wc.

2

Vooruit, toch even een berichtje. Ze maakt een selfie met een gekke bek en stuurt die naar papa.

Hé pap, ik heb de bus gehaald! Xxx

Ze krijgt een duimpje terug. Daar moet ze het mee doen.

Ze bekijkt haar reisplanner. Bij haar volgende overstap heeft ze zes minuten de tijd, dat haalt ze makkelijk. Eigenlijk is reizen helemaal niet ingewikkeld, denkt ze. Ik kan dat prima in m'n eentje.

De bus rijdt over de Afsluitdijk en Monica kijkt uit het raam. Het water in het IJsselmeer is rustig en staat vol windmolens. Ze ziet boten varen, moderne jachten en van die ouderwetse met bruine zeilen. Ze denkt aan haar vader. Die zou hier heel enthousiast over worden en dingen zeggen als: 'Wat een prachtige platbodem,' of: 'Kijk toch, een skûtsje. Daar heb ik nog met je moeder op gezeild.'

Ja, pap, denkt ze. Ik zie ze. De schepen waarop je met mama hebt gezeild.

Langzaam vallen haar ogen dicht.

Ze schrikt wakker van een tikje op haar schouder. 'Moet jij er niet uit, meisje?' Het is de chauffeur. 'Volgens mij moest jij naar Harlingen, voor de boot, zei je dat niet?'

Ze grijpt haar tas, stoot haar hoofd aan het bagagerek en rent de bus uit. 'Heel erg bedankt, meneer.'

‘Vergeet je niet uit te checken?’ roept de chauffeur haar na.

Ze draait zich om, klimt de bus weer in, haalt haar pasje langs de scanner, springt de bus uit, rent naar de volgende, checkt in en ploft neer op het eerste bankje dat ze ziet. Wie zei dat reizen makkelijk was?

Als ze is bijgekomen van de schrik pakt ze haar telefoon en bekijkt zichzelf in de selfiemodus van haar camera. Ook dat nog. Haar mascara is compleet uitgelopen door dat slapen! Hoe krijgt ze dit goed? Al dat zwart? Ze kan zich toch moeilijk in de bus gaan zitten opmaken? Ze kijkt om zich heen maar niemand let op haar. Met driftige halen en een beetje spuug probeert ze de zwarte klontjes onder haar ogen weg te krijgen. Tevergeefs. Het is waterproofmascara, speciaal voor als ze gaat zwemmen (ze had het zo goed bedacht), maar nu wil het er niet af. Wat heb je trouwens aan waterproof als het uitloopt na een dutje van een paar minuten, denkt ze kwaad. Ze begint te trekken aan de riempjes van haar rugzak, op zoek naar het toilettasje. Hoe doen die influencers dit? Hebben die altijd watjes en make-upremover bij zich? Zij niet.

Ineens valt ze opzij doordat de bus een rotonde opdraait. Ze ziet huizen en winkels. Zijn ze al in Harlingen? Ja dus. Buiten ziet ze groepen jongeren met rugzakken en tentjes. Die gaan natuurlijk ook naar het eiland. Ze moet er hier uit, ze weet het zeker. Ze propt haar toilettas terug in haar tas, gespt hem dicht en rent de bus uit.

Daar staat ze, voor het stationsgebouw. Eindelijk heeft ze wat meer tijd, het is maar een paar minuutjes lopen vanaf het station en de boot vertrekt pas over drie kwartier. Haar maag rammelt en ze ruikt friet. *Eerst eten*, zegt papa altijd, dus dat

doet ze. Met een zak patat en een blikje cola loopt ze naar een veldje tegenover het station en ploft neer in de buurt van een groep jongeren. Ze liggen op hun rugzakken en praten over uitgaan en bier kopen. Die gaan ook naar Terschelling, dat is zeker. Twee meiden gillen van het lachen en gooien elkaar nat met hun frisdrank.

Gefascineerd blijft Monica kijken. Ze zijn cool en knap en lijken zich niks aan te trekken van wie of wat dan ook. Later wil zij ook zo worden, denkt ze. Cool en knap. Zonder haar ogen van de jongeren af te houden duwt ze een frietje in haar mond en likt haar vette vingers schoon. De meiden hebben nepnagels. Die zou ze ook wel willen.

Ineens weet ze wat ze gaat doen. Ze gaat deze groep volgen. Als zij vertrekken, loopt ze gewoon achter ze aan. Makkelijk zat.

3

Als de cola op is pakt ze haar telefoon. Papa vraagt hoe het gaat en of ze al aan boord is. Ze appt hem een foto terug. Zijzelf met achter haar het station van Harlingen. Ze zwaait en lacht.

Loop zo naar de boot, alles komt goed.

Zodra de vinkjes blauw worden, gaat haar telefoon over.

‘Pappie!’

‘Schatje, je bent bij station Harlingen.’

‘Weet ik.’

‘Niet bij Harlingen Haven.’

‘Wat?’

‘Harlingen haven. Vanaf daar is het vlakbij. Maar daar ben jij niet.’

‘Wat? Zijn er twee stations?’ Ze praat zo hard dat een jongen uit de groep opkijkt. ‘Dat wíst ik niet!’

‘Ja. Je moet nu nog een halfuur lopen naar de boot. Hoe laat vaart die ook alweer? Even kijken...’ Ze hoort hem tikken op zijn laptop.

‘Weet ik veel,’ snauwt ze. ‘Ik had tijd genoeg. En er zitten hier allemaal jongeren. Die gaan toch ook gewoon...’

‘Met de snelboot?’ zegt papa. ‘Meestal niet. Meestal pakken die de langzame. Veel goedkoper.’

Ze springt op, pakt het hengsel van haar rugzak en begint te lopen. De zware tas sleept door het gras, want met één hand

krijgt ze hem niet op haar rug. ‘Pap, kan ik hem nog halen?’

‘Je hebt tien minuten, dus ik denk het niet,’ zegt papa.

‘En als ik ren?’

‘Ik weet niet...’ Papa’s stem klinkt aarzelend. ‘Ik ben het aan het uitzoeken.’ Nog meer getyp op de achtergrond.

Ze neemt een besluit. ‘Ik ga rennen, pap. Doe!’ Ze drukt hem weg en hijst de tas op haar rug. Waar moet ze naartoe? Ze steekt de weg over naar het stationsgebouw. Hier moet toch een bordje staan met ‘haven’? Dat móét gewoon. In de verte loopt een conducteur. ‘Meneer, weet u welke kant ik op moet? Voor de snelle boot naar Terschelling?’

De man kijkt naar de grote stationsklok en schudt zijn hoofd. ‘De snelle haal je niet meer. Je kunt één halte met de trein, dan ben je bij Harlingen Haven en dan moet je daar wachten op de gewone.’

‘En als ik loop? Of ren?’

‘Dat is minstens een kwartier. Zet die boot maar uit je hoofd.’ Als hij haar wanhopige gezicht ziet, verzacht zijn blik. ‘Het centrum van Harlingen is hartstikke gezellig, meisje. Ga gewoon rustig shoppen en neem de langzame boot. Het zonnetje schijnt en je hebt vast zomervakantie. *Chill*, zeggen jullie toch tegenwoordig?’ Hij geeft haar een knipoog. ‘Ik zou zeggen, chill ze!’

Ondertussen trilt haar telefoon in haar zak. Het is papa, maar Monica neemt niet op. Ze stampvoet van woede. Nou wilde ze zó graag bewijzen dat ze alles zelf kan en dan mist ze de boot. Hoe stom kan ze zijn. Stom, stom, STOM!

Haar telefoon blijft trillen. Met haar duim zoekt ze de uitknop en drukt hem in. Papa had haar best kunnen waarschuwen, denkt ze kwaad. Eigenlijk is het allemaal zijn schuld.

4

Ze loopt terug naar het veldje en ploft neer. De woede golft nog door haar lichaam en ze weet even niet wat ze moet doen. De groep jongeren zit er nog net zo bij als tien minuten geleden. Iemand speelt op een gitaar en de twee schreeuwmeisjes liggen met hun hoofden bij elkaar selfies te maken. De een is blond, de ander donker. Af en toe schieten ze enorm in de lach. Opnieuw kan Monica haar ogen niet van hen afhouden. Zij weten wel wat ze zouden doen in haar geval. Zij zouden nóóit in paniek raken.

Ze slaakt een zucht en zet haar telefoon weer aan. Papa krijgt een appje dat het allemaal goedkomt en dat ze gewoon de langzame boot neemt. Hij appt terug dat hij haar bootticket zal omruilen en opa en oma zal bellen dat ze later komt.

Niet meer bellen?

Nope. Niet nodig

Ze sturen elkaar nog wat hartjes en duimpjes en dan is papa weer gerustgesteld.

Daarna opent ze GoogleMaps en kijkt waar ze ergens is. Ze zoekt op ‘haven’.

‘Alles goed, meisje?’ Naast haar klinkt de stem van een

jongen. Hij zakt door z'n hurken. 'Ik hoorde je bellen en je ziet er een beetje *lost* uit, dus ik dacht: ik kom even vragen...'

Hij is van de groep. Dezelfde jongen die net naar haar keek toen ze veel te hard schreeuwde dat ze bij het verkeerde station was uitgestapt. Hij heeft een grote bos spierwitte krullen en een Fries accent.

'O, wat aardig.' Ze hoort hoe beleefd en vrolijk haar eigen stem klinkt. 'Ik was even in de war met de stations in Harlingen, maar nu is alles weer goed.' Ze geeft hem een grote glimlach.

'Ga je naar Terschelling?'

Ze knikt.

'En weet je waar de haven is? Wij lopen er zo naartoe, je mag wel met ons mee.'

'O, wat aardig,' zegt ze weer. 'Maar dat hoeft niet hoor, ik vind het wel.'

'Wat jij wil,' zegt de jongen vriendelijk. 'Ik dacht, ik bied het aan. Kijk maar wat je doet.'

Hij loopt terug naar zijn groep, Monica kijkt hem na. Wat wilde hij van haar? Zaten ze nu met z'n allen te lachen om haar domme actie, of is hij gewoon vriendelijk? Ze ziet dat hij verslag doet van zijn gesprekje, want de twee schreeuwmeisjes kijken tegelijkertijd op en zwaaien. Onzeker zwaait ze terug. Dan staat ze op, pakt ze haar spullen en loopt in de richting die de conducteur had gewezen. Als ze uit het zicht van de groep is kan ze nadenken over wat ze gaat doen.

Haar telefoon trilt in haar zak.

Koop iets leuks voor jezelf,
je hebt nog twee uur de tijd

Eigenlijk is het best een goed idee. Ze wilde toch nog nieuwe schoenen en misschien een shirt. Ze loopt een brug over en volgt de pijl van Google Maps naar de haven. Een lange gracht strekt zich voor haar uit. Overal liggen boten, nergens zijn winkels. Ze verlaat de gracht en steekt een zijstraat in naar waar het winkelcentrum moet zijn.

Ze loopt door smalle straatjes en bekijkt zichzelf in elke ruit. Zina noemt haar altijd een ijdeltuit, maar ze kan er niks aan doen, het gaat vanzelf. Haar lange benen steken dun uit haar korte broek, en de oranje backpack zit stevig op haar rug. Hoe zit het met haar gezicht? Ze loopt een drogist binnen en zoekt een goede spiegel. Als ze zichzelf ziet, schrikt ze zich dood. Die uitgelopen mascara zit er nog steeds. Heeft ze met dit hoofd rondgelopen en met die jongen gepraat? Die wil ze dus nooit meer tegenkomen!

Ze vindt een goedkope remover en gooit die in haar mandje. Bij de make-upafdeling zoekt ze weer een spiegel en trekt een tissue uit de daarvoor bestemde doos. Eerst kijkt ze of niemand kijkt, dan haalt ze de remover uit haar mandje en begint te vegen. Alles moet eraf. Haar ogen worden rood en haar huid brandt een beetje, maar de zwarte strepen verdwijnen. Ze stapt naar achteren om zichzelf te bekijken. Ze ziet haar gezicht, saai en zónder sprekende wimpers maar mét vlekken van het vegen. Het is vreselijk. Opnieuw kijkt ze om zich heen. Dan pakt ze de tester van een superdure mascara. Alsof het de normaalste zaak van de wereld is begint ze zich op te maken. Zal ze ook wat poeder opdoen? Ze smeert blauwe oogschaduw boven haar wimpers en roze lipgloss op haar lippen. Volgens Zina

heeft ze een mooie mond met een duidelijke ‘cupidoboog’. Zina weet dat soort dingen. Monica glimlacht naar zichzelf. Nu is ze weer mooi.

Tevreden schudt ze haar haren over haar schouders, kijkt nog een keer zwoel in de spiegel en loopt verder de winkel door. Even kijken of de zonnebrand in de aanbieding is. Bij de mini’s blijft ze staan. Dit is haar favoriete schap, al die schattige shampoootjes, crèmepjes en deo’s. Zonder erbij na te denken stopt ze een klein busje haarlak in haar zak. Dan vindt ze een fles Nivea, loopt naar de kassa en rekent de remover, lipgloss en zonnebrand af.

5

Buiten stopt ze haar aankopen in het zijvak van haar tas. Ze heeft nog steeds veel tijd voordat de boot vertrekt. Ze ziet een boekwinkel aan de overkant van de straat en haar hart maakt een sprongetje. Vroeger ging ze met papa altijd een boek uitzoeken voor de vakantie. Héél vroeger, toen ze vier of vijf was, deed ze dat met mama. Dit jaar is het er niet van gekomen.

Ze loopt de winkel binnen en speurt naar de kast met kinderboeken. Als klein meisje koos ze dan een vakantie-doe-boek waar ze de hele zomer moppen uit voorlas, puzzels in maakte en kleurplaten van vol tekende. Daar is ze nu te oud voor. Of niet? Ze ziet uitbundige kleuren en tekeningen op het *Vrolijke-meisjes-vakantieboek*. Kan haar het schelen, ze koopt het gewoon! En dan geeft ze het straks aan Silke, haar nichtje, die vindt het vast geweldig. Ze kiest ook nog een jeugdthriller van de enige schrijfster die ze kent, iets met een schoolreisje en een moord. Papa betaalt. Dan wandelt ze naar de haven.

‘Vette rugzak heb jij. Echt vintage.’

Ze moet tegen de zon inkijken om te zien wie er tegen haar praat. Het zijn twee meisjes. Ze herkent ze uit het parkje bij het station.

‘Hoi, ik ben Guusje,’ zegt de ene.

‘Fatma,’ zegt de ander.

‘We zagen je,’ zegt Guusje. ‘En we vinden je rugzak vet. Hoe kom je eraan?’